

ΜΑΚΗΣ ΜΑΤΣΑΣ

Α Ν ακούτε, σχεδόν μονότονα από συνθέτες, στιχουργούς και τραγουδιστές – και μιλάμε ακόμα και για τις μεγάλες

«φίρμες» της αγοράς... – για την ύπαρξη «κυκλωμάτων» στο χώρο τους, και αναφέρονται στις εταιρείες δίσκων, δεν χρειάζεται να αφήσετε το μυαλό σας να «πετάξει» μακριά. Σκεφθείτε μόνο έναν κύριο, τον κ. Μάκη Μάτσα, κληρονόμο της «Μίνως Μάτσας και υιός», που εμφανίσθηκε στην αγορά γύρω στο 1925 ως «Οντέον», και που σήμερα, αφού απορρόφησε τον «αιώνιο αντίπαλό» της, την «Κολούμπια – EMI» κατέληξε νάναι «ο κυρίαρχος» στην αγορά του δίσκου, ενώ πολλαπλασίασε την επιρροή του στα πιο «χάι» ξενυχτάδικα της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης...

Ο αυτοκράτωρ της μελωδίας

Ο κ. Μάκης Μάτσα, φαινομενικά ένας άνθρωπος που κυκλοφορεί μονίμως με το χαμόγελο στα χείλη, θεωρεί ότι είναι περισσότερο ένας άνθρωπος που έχει προσφέρει – και θα προσφέρει – θετικό έργο στον πολιτισμό αυτής της χώρας και λιγότερο ένας επιχειρηματίας που ενδιαφέρεται «ψυχρά» μόνο για τους αριθμούς, πόσα πούλησε, πόσα χρήματα πήγαν στο ταμείο, πόσα κέρδη άφησε ο τάδε ή ο δείνα τραγουδιστής ή συνθέτης. (Βέβαια, καταλαβαίνει ο καθένας ότι, μάλλον, η ιδιότητα του επιχειρηματία του ταιριάζει καλύτερα – κι ως αφήσουμε όλα τα άλλα περί πολιτισμού στους πραγματικούς δημιουργούς...)

Δισκογραφία

Ουσιαστικά ο κ. Μάκης Μάτσα μπήκε στο χώρο της δισκογραφίας γύρω στο 1961 όταν πείθει τον πατέρα του να προσπαθήσει ώστε να μην κλείσει η εταιρεία του μπροστά στον «γίγαντα» τότε που ήταν η «Κολούμπια» του Τάκη Λαμπρόπουλου.

Ο ίδιος ο κ. Μάτσα έχει πει ότι στα πέντε – έξι πρώτα χρόνια είχε πετύχει να μετακινήσει στην εταιρεία του τους περισσότερους από τους επιτυχημένους συνεργάτες της «Κολούμπια».

Δείχνει περήφανος που λέει ότι κοντά του δημιουργήθηκαν πολλοί συνθέτες όπως ο Μάνος Λοΐζος, ο Σταύρος Κουγιουμτζής, ο Χρήστος Λεοντής όπως και η

γενιά των μεγάλων τραγουδιστών – ο Νταλάρας, ο Πάριος, η Αλεξίου, ο Παπακωνσταντίνου και στη συνέχεια ο Αντύπας, η Μαντώ ο Ρακιντζής, κ.α.

Το «πείραμα» ν' αγοράσει την ελληνική EMI βρίσκεται ακόμα «εν τη γενέσει» του, αφού κανείς δεν μπορεί να μιλήσει για την επίτευξη των στόχων της, που είναι η διεθνοποίηση του ελληνικού τραγουδιού.

Στα βήματα του ονόματος Μάτσα, από το 1925 που ίδρυσε ο πατέρας της «Οντέον» (κι ήταν η πρώτη δισκογραφική εταιρεία που λειτουργήσε στην Ελλάδα) ως σήμερα, έχουν περάσει 70 ακριβώς χρόνια. Χρόνια γεμάτα με επιτυχίες, αλλά και αποτυχίες ή «περιπέτειες» που συνδέθηκαν με την ιστορία του ελληνικού τραγουδιού. Και από περιστατικά; Άλλο τίποτα.

Η χειρότερη στιγμή της εταιρείας ήταν όταν κρατούσε παροπλισμένη τη φωνή του Στέλιου Καζαντζίδη, επί μια ολόκληρη δεκαετία. (Τον εξαφάνισε!)... Ο πατέρας του επειδή ήταν από τους ανθρώπους που τηρούσε το λόγο του, είχε υποσχεθεί (στην περίοδο του εμφυλίου) στον Μπάμπη Μπακάλη να του ηχογραφήσει ένα τραγούδι για τους τραυματίες... Μα όταν λίγες μέρες αργότερα εμφανίσθηκε ο Τσιτσάνης και του είπε ότι θέλει κι αυτός να ηχογραφήσει ένα τραγούδι του για τους τραυματίες, ο πατέρας Μάτσας είπε «όχι». Προηγείται ο Μπακάλης... Έτσι ο Τσιτσάνης πήγε στην «Κολούμπια» κι έγραψε το τραγούδι «Πέφτουν οι σφαίρες σαν το χαλάζι, κι ο τραυματίας αναστενάζει...».

Άλλο περιστατικό: Η «Οντέον» έχασε από συνεργάτη της τον Χατζηποστόλου επειδή ο Μίνως Μάτσα είχε αποφασίσει να ηχογραφήσει τραγούδια του Μάρκου Βαμβακάρη!

Όσο για τον κ. Μάκη Μάτσα, έχει τις δικές του ιστορίες. Ο ίδιος λέει ότι το «Παλιό Ρολόι» «το φτιάξαμε παρέα με τον Μάνο Λοΐζο»... Η Χαρούλα Αλεξίου είχε απορριφθεί από την «οντισιόν» που έκανε σε άλλη εταιρεία, ενώ ο Νταλάρας είχε περάσει από τρεις ακροάσεις και τον είχαν απορρίψει...

Ο Πάριος οφείλει το καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο στον κ. Μάτσα... Κι αν δεν υπήρχε η «Μαντουβάλα» ίσως να μην γινόταν επιτυχία το τραγούδι της άλλης όψης του δίσκου που ήταν το «Δύο πόρτες έχει η ζωή».

Ο κ. Μάκης Μάτσα, ιδιοκτήτης της δισκογραφικής εταιρείας «Μίνως». Πάνω: με τη γυναίκα του Ρούλα στο γάμο της κόρης του Μαργαρίτας.